

Fasteretræte – tekster. Markusevangeliet kap.14 og 15

13.2.v1 Det var to dage før påske og de usyrede brøds fest. Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at finde ud af, hvordan de kunne gribe Jesus med list og slå ham ihjel. v2 For de sagde: »Ikke under festen, for at der ikke skal blive uro i folket!«

14.2. Salvningen i Betania

v3 Da han var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. v4 Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? v5 Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende.

15.2. v6 Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. v7 De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. v8 Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. v9 Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.«

16.2. Judas' forræderi

v10 Men Judas Iskariot, en af de tolv, gik til ypperstepræsterne for at forråde ham til dem. v11 Da de hørte det, blev de glade og lovede ham penge for det. Så søgte han at finde en lejlighed til at forråde ham.

18.2. Nadveren

v12 Og den første dag under de usyrede brøds fest, da man slagtede påskelammet, spurgte hans disciple ham: »Hvor vil du have, at vi skal gå hen og forberede påskemåltidet til dig?« v13 Han sendte da to af sine disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i byen, så vil I møde en mand, som bærer på en vandkrukke. Følg efter ham, v14 og dér, hvor han går ind, skal I sige til husets ejer: Mesteren siger: Hvor er der et rum til mig, hvor jeg kan spise påskemåltidet sammen med mine disciple? v15 Så vil han vise jer et stort rum ovenpå, gjort klar med hynder, og dér skal I forberede det til os.« v16 Så gik disciplene og kom ind i byen og fandt det sådan, som Jesus havde sagt, og de forberedte påskemåltidet.

19.2. v17 Da det blev aften, kom han og de tolv. v18 Og mens de sad til bords og spiste, sagde Jesus: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig, en der spiser sammen med mig.« v19 De blev bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham: »Det er vel ikke mig?« v20 Han sagde til dem: »Det er en af de tolv, en der dypper i samme fad som jeg. v21 For Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham; men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.«

20.2. v22 Mens de spiste, tog han et brød, velsignede og brød det, gav dem det og sagde: »Tag det; dette er mit legeme.« v23 Og han tog et bæger, takkede og gav dem det, og de drak alle af det. v24 Og han sagde til dem: »Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange. v25 Sandelig siger jeg jer: Jeg skal aldrig mere drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin i Guds rige.«

21.2. Forudsigelsen af Peters fornægtelse

v26 Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. v27 Og Jesus sagde til dem: »I vil alle svigte, for der står skrevet: »Jeg vil slå hyrden ned, så fårene spredes.« v28 Men efter at jeg er opstået, går jeg i forvejen for jer til Galilæa.« v29 Peter sagde til ham: »Om så alle andre svigter, så gør jeg det ikke.« v30 Men Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: Allerede i nat, før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.« v31 Men han forsikrede endnu stærkere: »Om jeg så skal dø sammen med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.« Det samme sagde også alle de andre.

22.2. Jesus i Getsemane

v32 Så kom de til et sted, der kaldes Getsemane, og han sagde til sine disciple: »Sæt jer her, mens jeg beder.« v33 Så tog han Peter og Jakob og Johannes med sig.

23.2. Og han blev grebet af forfærdelse og angst v34 og sagde til dem: »Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg!« v35 Og han gik lidt længere væk, kastede sig til jorden og bad om, at den time måtte gå ham forbi, om det var muligt. v36 Han sagde: »Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.« v37

25.2. Så kommer han tilbage og finder dem sovende, og han siger til Peter: »Simon, sover du? Kunne du ikke våge blot en time? v38 Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.«

26.2. v39 Atter gik han bort og bad med de samme ord. v40 Og atter fandt han dem sovende, for deres øjne var meget tunge, og de vidste ikke, hvad de skulle sige til ham. v41 Så kom han for tredje gang og sagde til dem: »Sover I stadig og hviler jer? Det er nok. Timen er kommet; nu overgives Menneskesønnen i syndernes hænder. v42 Rejs jer, lad os gå! Se, han, som forråder mig, er her allerede.«

27.2. Tilfangetagelsen

v43 Endnu mens han talte, kommer Judas, en af de tolv, fulgt af en skare med sværd og knipler fra ypperstepræsterne og de skriftkloge og de ældste. v44 Han, som forrådte ham, havde aftalt et tegn med dem og sagt: Det er ham, som jeg kysser; grib ham og før ham væk under sikker bevogtning! v45

28.2. Og han kom og gik straks hen til Jesus og sagde: »Rabbi!« og kyssede ham. v46 De lagde hånd på ham og greb ham.

1.3. v47 En af dem, som stod der, trak sværdet og ramte ypperstepræstens tjener og huggede øret af ham.

2.3. v48 Så tog Jesus til orde og sagde til dem: »I er rykket ud med sværd og knipler for at anholde mig, som om jeg var en røver. v49 Dag efter dag har jeg været hos jer og undervist på tempelpladsen, og I har ikke grebet mig. Men det sker, for at Skrifterne skal opfyldes.«

4.3. v50 Da lod de ham alle sammen i stikken og flygtede. v51 Men der var en ung mand, som fulgte med ham, kun med et lagen over sin nøgne krop; også ham griber de fat i, v52 men han gav slip på lagnet og flygtede nøgen.

5.3. Jesus for Rådet

v53 Så førte de Jesus til ypperstepræsten, og alle ypperstepræsterne og de ældste og de skriftkloge samledes. v54 Men på afstand var Peter fulgt efter ham helt ind i ypperstepræstens gård og sad sammen med vagtfolkene og varmede sig ved ilden.

6.3. v55 Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte at få et vidneudsagn mod Jesus for at kunne dømme ham til døden, men de fandt ikke noget. v56 Mange vidnede nemlig falsk imod ham, men deres vidneudsagn stemte ikke overens. v57 Og nogle stod frem og vidnede falsk imod ham ved at sige: v58 »Vi har hørt ham sige: Jeg vil bryde dette tempel ned, som er bygget med hænder, og på tre dage rejse et andet, som

ikke er bygget med hænder.« v59 Men heller ikke da stemte deres vidneudsagn overens.

7.3. v60 Så stod ypperstepræsten frem og spurgte Jesus: »Har du ikke noget at svare på det, de vidner imod dig?« v61 Men han tav og svarede ikke. Ypperstepræsten spurgte ham igen: »Er du Kristus, den Velsignedes søn?« v62 Jesus svarede: »Det er jeg. Og I skal se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme med himlens skyer.

8.3. « v63 Da flængede ypperstepræsten sine klæder og sagde: »Hvad skal vi nu med vidner? v64 I har selv hørt bespottelsen. Hvad mener I?« Og de dømte ham alle skyldig til døden. v65 Så gav nogle sig til at spytte på ham og dække hans ansigt til og slå ham med knytnæve og sige til ham: »Profetér så!« Og vagtfolkene gik løs på ham med stokke.

9.3. Peters fornægtelse

v66 Mens Peter var nede i gården, kom en af ypperstepræstens tjenestepiger forbi, v67 og da hun så ham sidde og varme sig, kiggede hun på ham og sagde: »Du var også sammen med ham nazareeren Jesus.« v68 Men han nægtede det og sagde: »Jeg hverken ved eller forstår, hvad du mener.

11.3. « Så gik han ud i portrummet. Og hanen galede. v69 Og pigen, som havde set ham, sagde så igen til dem, som stod der: »Han dér er en af dem.« v70 Men atter nægtede han det. Lidt efter sagde de, som stod der, endnu en gang til Peter: »Jo, sandelig er du en af dem; du er jo også fra Galilæa.« v71 Da gav han sig til at bande og sværge: »Jeg kender ikke det menneske, I taler om!«

12.3 v72 I det samme galede hanen anden gang. Og Peter huskede det ord, Jesus havde sagt til ham: »Før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.« Og han brast i gråd.

13.3. Jesus for Pilatus

v1 Straks om morgenen, da ypperstepræsterne havde taget deres beslutning sammen med de ældste og de skriftkloge og hele Rådet, lod de Jesus binde og førte ham hen og udleverede ham til Pilatus. v2 Og Pilatus spurgte ham: »Er du jødernes konge?« Jesus svarede: »Du siger det selv.

14.3. « v3 Ypperstepræsterne anklagede ham voldsomt, v4 og Pilatus spurgte ham igen: »Siger du ikke noget? Hør, hvor de anklager dig!« v5 Men Jesus svarede ikke mere, så Pilatus undrede sig.

15.3. v6 Under festen plejede han at løslade en fange efter folkets eget ønske. v7 Der var en, som hed Barabbas, som sad fængslet sammen med de oprørere, der havde begået drab under oprøret. v8 Folkeskaren gik nu op til Pilatus og begyndte at bede ham om at gøre, som han plejede. v9 Han svarede dem: »Vil I have, at jeg skal løslade jer jødernes konge?« v10 Han var nemlig klar over, at det var af misundelse, ypperstepræsterne havde udleveret ham. v11 Men ypperstepræsterne opildnede folkeskaren til hellere at få Barabbas løsladt.

16.3. v12 Så tog Pilatus igen ordet og spurgte dem: »Hvad vil I så have, at jeg skal gøre med ham, som I kalder jødernes konge?« v13 De råbte tilbage: »Korsfæst ham!« v14 Pilatus spurgte dem: »Hvad ondt har han da gjort?« Men de råbte blot endnu højere: »Korsfæst ham!« v15 Pilatus ville gerne gøre folkeskaren tilpas og løslod dem Barabbas, men lod Jesus piske og udleverede ham til at blive korsfæstet.

18.3. Tornekroningen

v16 Soldaterne førte nu Jesus ind i gården, det vil sige statholderens borg, og sammenkaldte hele vagtstyrken. v17 Så gav de ham en purpurkappe på, og de flettede en krone af torne og satte den på ham. v18 Og de gav sig til at hilse ham: »Hil dig, jødekonge!« v19 De slog ham i hovedet med en kæp og spyttede på ham og lagde sig på knæ og tilbad ham. v20 Da de havde hånet ham, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham.

19.3. Korsfæstelsen

v21 Og de tvang en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære hans kors. Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus.

20.3. v22 De førte ham ud til stedet Golgata – det betyder Hovedskalsted. v23 De ville give ham vin krydret med myrra, men han tog det ikke. v24 Så korsfæstede de ham og delte hans klæder ved at kaste lod om, hvem der skulle have hvad. v25 Det var den tredje time, da de korsfæstede ham.

21.3. v26 Og indskriften med anklagen imod ham lød: »Jødernes konge«. v27 Sammen med ham korsfæstede de også to røvere, den ene på hans højre, den anden

på hans venstre side. v28 Således gik det skriftord i opfyldelse, som siger: »Og han blev regnet blandt lovbrydere.«

22.3. v29 De, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, v30 frels dig selv og stig ned fra korset!« v31 Også ypperstepræsterne og de skriftkloge hånede ham på samme måde og sagde til hinanden: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. v32 Kristus, Israels konge – lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro!« Også de, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham.

23.3. Jesu død

v33 Og da den sjette time kom, faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. v34 Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eloí, Eloí! lamá sabaktáni?« – det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« v35 Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Hør, han kalder på Elias.« v36 Så løb én hen og fyldte en svamp med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke, idet han sagde: »Lad os se, om Elias kommer og tager ham ned.« v37 Men Jesus udstødte et højt skrig og udåndede.

25.3. v38 Og forhængen i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. v39 Da officeren, som stod lige over for ham, så, at han udåndede sådan, sagde han: »Sandelig, den mand var Guds søn.«

26.3. v40 Der var også nogle kvinder, der så til på afstand, blandt dem Maria Magdalene og Maria, mor til Jakob den Lille og Joses, samt Salome; v41 de havde fulgt ham og sørget for ham, da han var i Galilæa. Og der stod mange andre kvinder, som var draget op til Jerusalem sammen med ham.

27.3. Gravlæggelsen

v42 Og da det nu var blevet aften, og det var forberedelsesdag, det vil sige dagen før sabbat, v43 kom Josef fra Arimatæa, et fornemt rådsmedlem, som også ventede Guds rige. Han dristede sig til at gå ind til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. v44 Pilatus undrede sig over, at Jesus allerede var død, og tilkaldte officeren og spurgte ham, om Jesus havde været død længe. v45 Da han havde fået det bekræftet af officeren, overlod han liget til Josef. v46 Han købte et lagen og tog ham ned, svøbte ham i lagen og lagde ham i en grav, som var hugget ud i klippen. Og han væltede en

sten for indgangen til graven. v47 Men Maria Magdalene og Maria, Joses' mor, så, hvor han blev lagt.